

Un număr vechi 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 „
3 luni	10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Prelegerea de inaugurare a cursurilor de doctorat, rostită de d-l profesor C. Nacu, — Despre obligațiuni.

JURISPRUDENȚĂ :

Curtea de casație secția I: Ion Urșianu cu Valerian Urșianu ;

Idem: G. Constantinescu cu V. Protopopescu ;

Idem, secția II: I. G. Vasile, recurs corecțional ;

Tribunalul Notariat Ilfov: Max Goldbentel cu M. I. Cremnilzer.

PRELEGerea DE INAUGURARE

A

CURSURI DE DOCTORAT

Rostită de D-l Profesor C. NACU *)

Despre obligațiuni

De la început trebuie să mărginim întinderea obiectului acestui curs. Dacă obligațiunea, în înțelesul cel mai larg, este sinonimă cu raportul juridic, și dreptul nu are alt obiect de cât studierea și regularea diferitelor raporturi juridice. Ca urmare, studiul obligațiunilor ar fi atunci studiul întregii științe a dreptului.

În dreptul privat, în afară de drepturile reale, adică de raporturile ce există între o persoană și lucrul asupra căruia persoana are un drept, se mai cunosc și raporturi de la o persoană la alta, numite drepturi personale.

Drepturile personale sunt de două categorii. Relațiunile de la persoană la persoană pot fi de o ast-fel de natură, în cât persoanele să fie legate pe tot timpul existenței lor; aceste raporturi iaș numirea de *drepturi de familie*, pentru că constituirea familiei le dă naștere și le justifică, ba încă adesea ele continuă chiar dacă a încetat cauza care le-a dat naștere, de ex.

alianța, ce se păstrează și după desființarea căsătoriei.

Relațiunile de la persoană la persoană pot fi și de altă natură, considerând aceste raporturi ca un ce accidental, provizoriu și menit a dispărea în urma unor împrejurări date. Aceste raporturi saū drepturi primesc, după unii autori moderni, numirea de drepturi de creanță. *Jus obligationis* era numirea dată de romani, considerând raportul în totalitatea sa.

Deosebiri însemnate există între drepturile de familie și drepturile de creanță, deosebiri cari țin de natura lor și de scopul pentru care ele sunt create.

Cele mai însemnate din aceste deosebiri sunt:

1. Drepturile de familie nu constituiesc un bun, care să facă parte din patrimoniul celui ce le are. Puterea părintească, acțiunea în nerecunoaștere (en désaveu), dreptul de a cere nulitatea unei căsătorii nu oferă celui ce le are un folos material. Dreptul de creanță, prin el însuși, constituie însă un bun, și chiar legea, în art. 474 C. civ., îl așează între lucrurile mobili prin determinațiunea legii.

Este de observat, cu toate acestea, că există între diferitele drepturi o oare-care continuitate.

Unele drepturi de familie sunt adevărate bunuri, și prin urmare adevărate drepturi de creanță; ast-fel sunt dreptul la alimente, între rudele și aliații în linie directă, dreptul de folosință legală al părintelui asupra averii copilului până la vârsta de 20 ani, saū până la emancipare. Există încă drepturi curat de familie, cari sunt drepturi inerente persoanei, pentru acel în folosul căruia sunt create, dar cari transmise la moștenitori pierd acest caracter și se prefac în adevărate bunuri. Ast-fel, acțiunea prin care bărbatul contestă paternitatea sa copilului conceput în timpul căsătoriei, care pentru el este un drept ce nu face parte din patrimoniul saū, transmis la moștenitori se prefac într'un drept de interes ma-

*) Luat după notele stenografiate de către stenograful *Curierului Judiciar*. (N. R.)

terial. Tot ast-fel și acțiunea în reclamațiune de stat este, pentru acel ce pretinde starea civilă reclamată, un drept inerent persoanei lui, dar care, transmisă de moștenitori, se prefacă într'un bun, sau un drept de creanță.

Unele drepturi de creanță le găsim chiar și în raporturile de la persoană la lucru, în drepturile reali. Așa, legea obligă pe vecini la unele obligațiuni reciproce. Tot astfel vedem că uzuarul sau uzufructuarul are anumite obligațiuni, cari constituiesc adevărate drepturi de creanță pentru nuda proprietar.

Idea că obligațiunea luată, fie din punctul de vedere activ, fie din cel pasiv, constituie un bun și face parte din patrimoniul nostru, este foarte bine exprimată de codul austriac (§ 859, edițiunea oficială românească): «Dreptățile lucrurilor persoanei, prin care o persoană altei este îndatorită spre o dare, se întemeiază ori drept asupra unei pravili, ori asupra unui contract, ori a unei pagube pățite». Tot astfel se exprimă § 1150 din codul Calimac: «Personalnicile drituri asupra lucrurilor, prin care se îndatorește o persoană către alta ca să facă un lucru sau să dea, să sufere sau să nu facă ceva, se întemeiază, ori fără mijlocire asupra unei legi, sau asupra unei tocmele, sau asupra unei vătămări pricinuite cuiva».

2. Unui drept de creanță răspunde tot-d'a-una o datorie. Această regulă nu există în tot-d'a-una în drepturile de familie. Așa, dreptul de a reclama starea sa civilă, dreptul bărbatului de a tăgădui paternitatea copilului conceput în căsătorie.

În drepturile de creanță se observă adesea drepturi și îndatoriri reciproce și atât de corelative în cât neîndeplinirea obligațiunei unei părți o face să piardă dreptul ce ar avea contra părții către care este îndatorită. În drepturile de familie această corelațiune nu există. Art. 185 C. civ. îndatorește pe părinți a da alimente, a întreține și a educa pe copii. La rândul său, copilul este dator supunere și respect părinților. Dacă copilul nu respectă pe părinții săi, aceștia nu se pot sustrage, invocând nesupunerea copilului, de la obligațiunea de a-i da creștere.

3. Raporturile din familie sunt dictate de considerațiuni de ordine socială. De aci mai multe consecințe.

Drepturile de familie nu pot fi în comerț. Ele nu pot face obiectul transacțiunilor. Nu se poate nicăieri renunța la aceste drepturi, nici a se face compromisuri ori transacțiuni; sunt imprescriptibile.

Drepturile de familie nu pot fi susceptibile de modalități. Ele nu pot fi supuse unei condițiuni,

fie suspensive, fie rezolutorii; nu pot fi cu termen, fie un termen *ad quem* fie *a quo*. Ast-fel, căsătoria, adopțiunea, legitimarea, etc., nu pot primi o atare modalitate. Și fiind-că dreptul de moștenire se consideră tot ca un drept de familie, primirea unei moșteniri sau renunțarea la o moștenire nu poate fi afectată de atari modalități.

Obligațiunile, chiar limitate la dreptul de creanță, formează una din părțile cele mai însemnate ale dreptului. Ele își găsesc aplicarea în întreaga activitate a omului în contact cu semenii săi.

Găsim adesea în obligațiuni părți delicate, și de multe ori întâmpinăm dificultăți, în explicațiunea textelor și în soluțiunile ce trebuiesc date, din cauza felului cum sunt redactate unele dispozițiuni din codul civil.

În nici o parte a codului civil, redactorul nu este supus la mai multe confuziuni și ezitări, ca în materia obligațiunilor. Adesea se vede, că redactorul nu a înțeles nici ce a voit să exprime nici nu și-a dat seamă de înțelesul unui text, și de consecințele la cari se ajunge cu acest text.

Această confuziune, această ezitare, provine nu numai din faptul că unele soluțiuni sunt dificile prin ele înșile, dar și din împrejurarea că redactorul codului Napoleon, în admirațiunea sa pentru dreptul roman, se desbracă de calitatea sa caracteristică de jurist pozitiv, cu simțul practic al lucrurilor, și voește a intra în domeniul speculațiunei, pentru a proclama principii, a face filosofie juridică.

Neavând destule mijloace pentru a discerne exact înțelesul textelor jurisconsultilor romani precum și aplicațiunile la cari se refereau aceste texte, redactorul codului Napoleon le primește ca formule dogmatice.

Dacă redactorul acestui cod s'ar fi mulțumit a fi condus, cum o recunoaște el însuși, de Domat și mai ales de Pothier, soluțiunile la cari s'a oprit ar fi fost mai puțin supuse criticei.

Este curios a constata până unde merge admirațiunea, am putea zice adorațiunea redactorului, pentru dreptul roman, căruia se supune fără rezervă.

În expunerea de motive, cu care Bigot-Préameneu prezintă corpului legislativ titlul obligațiunilor convenționali, după ce arată importanța materiei ast-fel: «Titlul din codul civil având de obiect contractele sau obligațiunile convenționale în general oferă tabloul raporturilor celor mai înmulțite ale oamenilor în societate», adaugă că: «Obligațiunile convenționale se repetă în fie-care zi, în fie-care moment. Dar așa e ordinea admirabilă a providenței, că nu e nevoie, pentru a regula toate aceste raporturi, de cât a se conforma princi-

piilor cari se găsesc în rațiunea și în inima tuturor oamenilor. Aici, în echitate, în conștiință, aș găsit romanii acel corp de doctrină care va immortaliza legislațiunea lor. A fi prevăzut cele mai multe din convențiunile ce ia naștere din starea oamenilor în societate, a fi balanțat toate motivele ce decid între interesele cele mai opuse și mai complicate, a fi risipit norii de care se găsește învăluită echitatea, a fi întrunit tot ceea ce morala și filosofia aș mai sublim și mai sacrat; acestea sunt lucrările reunite în acest deposit imens și prețios care nu va înceta să merite respectul oamenilor, depozit care va contribui la civilizațiunea întregului pământ, depozit în care toate națiunile civilizate se felicita de a recunoaște *rațiunea scrisă*. Și, mai la vale: «Autorii proiectului actual de cod, aș crezut că ar fi să aducă serviciul societății, dacă ar scoate din depozitul legilor romane o serie de reguli cari, reunite, să formeze un corp de doctrină elementară, având și preciziunea și autoritatea legii». După ce arată preparațiunile ce aș făcut Domat și Pothier, conchide: «Dar aci trebuie să declarăm că, căutând să îndeplinim acest lucru, nu am înțeles să oprim sau să deturnăm izvorul abundent de bogăție, pe care trebuie tot-deauna să-l scoatem din dreptul roman. El nu va avea autoritatea legii civile din Franța, el va avea imperiul ce-l dă rațiunea asupra tuturor popoarelor. Rațiunea este legea lor comună. Este o faclă a cărei lumină o urmezi spontanee».

Atât de convins era legiuitorul de perfecțiunea operei sale, în cât cu multă iluziune, și am putea zice chiar cu naivitate, el se întreabă, ce ar mai putea găsi în viitor spiritul omenesc: «Ar fi greu să sperăm că s'ar mai putea face progrese în această parte a științei legislative»!

Numai ast-fel se explică cum redactorul codului Napoleon împarte condițiunile în suspensive și rezolutorii, în potestative, cazuele și mixte, cum, neținând seama de textele romane referitoare la *acceptilatio* de cele referitoare la pactul *de non petendo*, dă soluțiuni cari se contrazic în obligațiunile solidare, și cum tot la acel rezultat ajunge, când admite soluțiuni decurgând din presupusele reguli: *alterius factum nocet* sau *alterius mora non nocet*; cum de asemenea găsim, în obligațiunile indivizibili, texte cari ne arată că desigur redactorul codului nu și-a dat pe deplin seama de caracterul lor.

Numai pentru că nu a putut găsi în predecesorii săi reguli relative la plata cu subrogațiune, se explică cât de imperfecte sunt dispozițiunile referitoare la această materie.

Constatăm că redactorul nu vede în oricare delegațiune de cât o inovațiune.

În regula că compensațiunea se operă de drept, fără chiar știința părților, redactorul urmează credința celor cari, bazați pe un text din Institute, clasează compensațiunea ca mod de stingere *stricti juris* iar nu *exceptionis ope*.

Aceste diferite exemple vin toate să confirme observațiunea ce am făcut, că redactorul francez, slav textului roman, a primit acest text fără a utiliza spiritul necesar de jurist practic, din cauza admirațiunii sale fără rezervă și fără a cerceta deajuns sensul textelor, din cauza mijloacelor insuficiente de care dispunea.

DREPTUL CIVIL ALEXANDRESCO, EDITIA II-a

Anunțăm că atât **vol. I** care a apărut în editura Curierului Judiciar, cât și **vol. II** care a apărut de curând, *se găsesc în depozit de vânzare la Ziarul «Curierul Judiciar» București, Calea Rahovei 5, lângă Palatul Justiției pe prețul lor de 18 lei volumul.*

Persoanele cari s'au înscris ca abonați sunt rugate a cere **atât vol. I cât și vol. II numai** de la editorul **Codreanu**, proprietarul Ziarului **Curierul Judiciar**, singurul în drept a le servi pe **prețul de 15 lei volumul.**

Tot la Curierul Judiciar se găsesc de vânzare și celelalte volume V, VI, VII, VIII și cel scris în limba franceză și se servesc la cerere contra valoare sau ramburs: broșate sau legate în pânză sau piele. Volumul în pânză costă lei 20, iar cu piele la cotor lei 21. *Curierul Judiciar* servește la cerere oricare alte cărți de Drept române sau străine. Porto postal în sarcina cumpărătorului.

S'a pus sub presă vol. III ediția 2-a.

JURISPRUDENȚA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 22 Octombrie 1907

Președenția D-lui **CH. PHERECHYDE**, Prim-Președinte

Ion Urșianu cu Valerian Urșianu

Sucesiune. — Împărțeală — Sucesiune deschisă sub codul Caragea. — Obligațiunea fraților de a înzestra pe surori. — Atribuirea unei părți din moștenire în natură surorilor. — Validitatea unei asemenea împărțeli. — (Art. 17 de la moșteniri și art. 13 de la zestre, din codul Caragea)

Dacă atunci când fetele vin în concurență cu băeții, ele nu au un drept de moștenire în a-veea părintească, aș însă dreptul a obliga pe băeți să le înzestreze din avutul părintesc și, deci, aș un drept în acea avere.

Prin urmare, când frații în executarea acestei obligațiuni ce legea le impune, convin a atribui surorii lor, la împărțeala averii părintești, o porțiune în natură din acea avere, participarea ei în acest caz la împărțeală, nu poate fi privită

ca contrarie legei, și nici actul de împărțeală prin care o parte din acea avere este atribuită surorii, ca un act nul și neexistent. Un asemenea drept al fetei de a lua în natură din avutul părintesc, nu încetează prin simplul fapt al căsătoriei ei, și nici prin faptul unei dote promise și neachitate, de oare-ce legea nu impune fraților numai obligațiunea de a căsători pe sora lor, ci și pe aceia de a o înzestra efectiv din avutul părintesc.

Decizia No. 337/907. — Respins recursul făcut de Ion Urșianu, contra deciziei Curței de apel din București S. I No. 362/904, dată în proces cu Valerian Urșianu.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Căpităneanu, S. Rosental și Take Ionescu în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat C. Nacu, intimatul Valerian Urșianu și pe d-l avocat C. M. Sipsomo în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare:

«Eroare grosieră de fapt, omisiune esențială, violarea art 13 partea III capitolul 16 de la zestre și a art. 17 lit. C cap. II partea IV de la moșteniri, cod. Caragea și exces de putere. Curtea pretinde că lotul consimțit prin partaj Masinchi Iovipale, născută Urșianu, i-a fost dat pentru acoperirea zestrei neplătite de cei-l'alți frați de bună voe, ast-fel că nu s'a violat dispoziția codului Caragea care esclude pe fete de la moștenirea părinților.

«Judecând ast-fel Curtea comite o vădită gravă eroare de fapt, căci fără a pomeni un singur cuvânt de dovezile ce am adus că o parte din dotă fusese achitată iar cea-l'altă conform stipulațiunei din actul de dotă, nu era încă exigibilă, ajunge să constate ceea-ce este contrazis de realitatea faptelor, că Masinca a fost chemată la împărțeală în plata dotei, și prin consecință Curtea violează sus zisele texte și comite un exces de putere».

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată (că recurentul de azi, Ion Urșianu, a intentat acțiune în contra fratelui său, Valerian Urșianu, intimat în recurs, cerând să se facă un supliment de împărțeală a lotului No. 4. care pe baza împărțelei omologată de tribunalul Vâlcea prin sentința cu No. 480/869, a fost atribuit surorii sale Masinca Iovipale; că, recurentul a cerut acest supliment de împărțeală pe motivul că succesiunea tatălui său Matache Urșianu, fiind deschisă sub imperiul codului Caragea și după această legiuire numai băieții fiind moștenitori, participarea surorii sale la acea împărțeală era în contra legei și, dar, atribuirea ce i s'a făcut a zisului lot No 4 fiind fără cauză este inexistentă;

Că, după casarea deciziei Curței de apel din Craiova s. II cu No. 10/901, prin care s'a admis cererea de a se face suplimentul de împărțeală, Curtea de apel din București, judecând ca instanță de trimitere, a respins acțiunea ca nefondată, prin deciziunea atacată azi cu recurs;

Considerând că din combinațiunea art. 17 de la capul pentru moșteniri cu art. 13 de la capul pentru zestre din codul Caragea rezultă că, dacă atunci când fetele vin în concurență cu băieții, ele nu au un drept de moștenire în averea părintească, au însă dreptul a obliga pe băieți să le înzestreze din avutul părintesc și, deci, au un drept în acea avere; Că, dar, când frații în executarea acestei obligațiuni ce legea le impune, convin a atribui surorii lor la împărțeala averii părintești o porțiune în natură din acea avere, participarea ei în acest caz, la împărțeală, nu poate fi privită ca contrarie legei și nici actul de împărțeală, prin care o

parte din acea avere este atribuită surorii, ca un act nul și neexistent;

Considerând că un asemenea drept al fetei de a lua în natură din avutul părintesc, nu încetează prin simplul fapt al căsătoriei ei și nici prin faptul unei dote promise și neachitate, de oare-ce legea nu impune fraților numai obligațiunea de a căsători pe sora lor, ci și pe aceia de a o înzestra efectiv din avutul părintesc;

Considerând că Curtea de fond întemeindu-se pe susținerile orale ale părților, pe concluziunile lor scrise și pe actele prezentate de ele, constată în fapt că în momentul când s'a făcut împărțeala prin care s'a atribuit Masinchi Iovipale lotul No. 4, zestrea promisă acesteia nu era încă plătită;

Considerând că o asemenea constatare de fapt scapă controlului acestei Inalte Curți;

Considerând că față cu această constatare a Curței de fond, și cu principiile și regulile de drept mai sus expuse, cu drept cuvânt a judecat instanța de fond, că împărțeala la care s'a atribuit Masinchi Iovipale lotul No. 4, este perfect valabilă și urmează ca atare ași produce efectele sale;

Considerând că ast-fel fiind, nu poate fi vorba de eroare grosieră de fapt, sau de omisiune esențială din partea Curței de fond după cum se pretinde de recurent și nici de violarea textelor de lege citate în sus arătatul mijloc de casare;

Că, prin urmare, acest mijloc de casare, se găsește neîntemeiat;

Considerând că din momentul ce este stabilit că atribuirea făcută Masinchi Iovipale a lotului No. 4, este perfect valabilă, putându'i ca atare servi ca titlu de proprietate, și deciziunea atacată se menține pe acest temelie de drept și de fapt, devine inutil a se mai discuta dacă actul de împărțeală a fost și ratificat de toate părțile sau dacă Masinca Iovipale a vândut sau schimbat acel lot al său, cum și dacă intimatul Valerian Urșianu, care deține drepturile sale asupra lotului No. 4, de la Masinca Iovipale, are sau nu în favoarea sa prescripțiunea de 10 ani, cu just titlu și bună credință, cestiuni care fac obiectul celor-l'alte motive de casare invocate;

Considerând că ast-fel fiind, recursul este neîntemeiat; Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 22 Octombrie 1907

Președenția D-lui **GH. PEEREKYDE**, Prim-Președinte

G. Constantinescu ou Vasile Protopopescu

Experți.—Recuzarea lor.— Expert care s'a pronunțat odată asupra unei afaceri. — Dacă mai poate fi admis a se pronunța din nou asupra aceleiași afaceri. — (Art. 214 și 276 Pr. civ.).

Legea asupra drepturilor proprietarilor. — Despăgubiri provenite din degradațiuni.—Cazul când asemenea cerere poate fi îndreptată pe calea sumară prescrisă de această lege — (Art. 1, 2, 3 și 7 din legea proprietarilor.

1. *Expertul care și-a dat odată părerea poate fi înlăturat în urmă a se pronunța ca expert asupra aceleiași afaceri.*

2. *Cererea pentru despăgubiri provenind din degradațiuni ale imobilului închiriat se poate îndrepta pe calea sumară prevăzută de legea proprietarilor numai atunci când se face împreună cu cererea pentru respectarea de către chiriaș sau arendaș și a celor alte stipulațiuni din contractul de închiriere sau arendare, iar nu și în cazul când o asemenea cerere de despăgubiri, după expirarea contractului, face singură obiectul acțiunei.*

Decizia No. 340/907.—Casată după recursul făcut de G. Constantinescu, sentința tribunalului Ilfov, S. II No. 300/907, dată în proces cu Vasile Protopopescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Pascal Toncescu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Gh. Danielopol în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului I de casare:

«Violarea art. 7 din legea proprietarilor, cum și art. 66 și 212 Pr. civilă.

«De oare-ce conform acelor texte, judecata nu poate numi expert până ce în prealabil nu se citează părțile spre a fi consultate asupra persoanei care trebuie să îndeplinească funcțiunea de expert și numai în cazul când părțile nu cad de acord, numirea se face din oficiu.

«Or, tribunalul recunoscând temeinicia acestor principii își bazează sentința sa pe o expertiză care este obținută cu violarea textelor de lege sus menționate».

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că intimatul de azi în recurs, V. S. Protopopescu, pe baza legii proprietarilor, a intentat acțiune în contra fostului său chirias, Gh. Constantinescu, recurentul de azi, cerând să fie condamnat la plata sumei de 1499 lei, costul daunelor și degradațiunilor produse imobilului său din str. Nisipari No. 1 colț cu Cometa No. 66;

Că, ambele instanțe de fond, întemeindu-se pe constatarea locală și pe expertiza efectuată în cauză, au condamnat pe pârâțul Gh. Constantinescu să plătească reclamantului V. I. Protopopescu suma de 1492 lei, valoarea stricăciunilor cauzate la sus zisul imobil;

Având în vedere că se constată din sentința atacată că după ce tribunalul prin încheierea cu No. 4406 din 2 Iunie 1907, a anulat numirea expertului V. Butză Docanian, pe motiv că fusese făcută în mod cu totul neregulat, numai în baza unei simple rezoluțiuni a judecătorului de ocol, care nu citase părțile spre a le asculta asupra persoanei expertului, după cum se prescrie prin art. 103 și urm. din legea jud. de pace, art. 66 și 212 Pr. civ., prin aceeași încheiere a numit ca expert tot pe sus zisul V. Butză Docanian, și în baza art. 220 Pr. civ. a dispus citarea sa, pentru ziua de 8 Iunie, pentru ca să dea lămuriri cu privire la litigiul dintre părți;

Că, la acest termen, prezentându-se părțile, și lipsind expertul necitat, recurentul prin avocatul său, a susținut că este inutilă chemarea numitului expert, căci din moment ce tribunalul a anulat numirea sa ca ilegală făcută, nu se mai putea numi tot dânsul ca expert, iar lucrarea sa fiind nulă, se impune o nouă expertiză printr'un alt expert;

Că, totuși, tribunalul a dispus citarea aceluiași expert ca să dea lămuririle necesare, urmând ca după ce se va da aceste lămuriri, să avizeze dacă mai este sau nu nevoie de o nouă expertiză, și a amânat afacerea la 16 Iunie, când înfățișându-se părțile și expertul Docanian, acesta sub prestare de jurământ a confirmat în totul lucrarea ce o făcuse cu ocazia procesului dinaintea primei instanțe;

Că, recurentul și de astă dată a susținut că nu mai putea fi numit expert tot numitul Docanian de oare-ce s'a pronunțat în cauză, și a cerut a se face o nouă expertiză cu un alt expert;

Că, tribunalul respingând această cerere și atunci recurentul declarând că nu mai pune nici o concluziune în fond, a respins apelul și ast-fel s'a confirmat cartea de judecată prin care recurentul este condamnat să plătească intimatului suma de 1492 lei;

Considerând că după art. 214 Pr. civ. expertii se pot recuza pentru ocaziunile ca și judecătorii; că ei se

pot recuza pentru o cauză ivită în urma numirii lor, sau mai d'înainte;

Că, după art. 276 al. 6 pr. civ. judecătorii pot fi recuzați dacă și-au dat părerea în pricina chemații a judeca;

Că, dar, și experții pot fi recuzați dacă și-au dat părerea în pricina chemații a se pronunța ca experți;

Considerând că din acestea rezultă că expertul care și-a dat o dată părerea, poate fi înlăturat în urmă a se pronunța ca expert asupra aceleiași afaceri;

Considerând că, ast-fel fiind, când tribunalul în specie, după anularea numirii expertului V. Butză Docanian, care și dăduse părerea în scris prin raportul de expertiză deșus la judele de ocol, l'a numit tot pe dânsul ca expert, prin această procedură și-a cerut o părere mai d'înainte cunoscută și fără nici o garanție de imparțialitate pentru partea în contra căreia se pronunțase deja;

Că, prin urmare, tribunalul întemeindu-și hotărârea sa pe o expertiză făcută cu violarea sus citatelor texte de lege, sus arătatul mijloc de casare se găsește întemeiat din aceste puncte de vedere;

Asupra mijlocului de casare:

«Violarea legii și exces de putere întru cât judele de ocol și tribunalul ne-a judecat conform legii asupra drepturilor proprietarilor pe când ar fi trebuit judecat conform procedurii obicinuite».

Considerând că, din combinațiunea art. 1, 2, 3 și 7 din legea asupra drepturilor proprietarilor rezultă că cererea pentru despăgubiri provenind din degradațiunile ale imobilului închiriat, se poate îndrepta pe calea sumară prevăzută de această lege, numai atunci când se face împreună cu cererea pentru respectarea de către chirias sau arendaș și a celorlalte stipulațiuni din contractul de închiriere sau arendare, iar nu și în cazul când o asemenea cerere de despăgubire, după expirarea contractului face singură obiectul acțiunii cum e cazul în specie;

Că, dar, în asemenea caz, acțiunea trebuie făcută pe căile ordinare, conform dreptului comun;

Considerând că, ast-fel fiind, și acest mijloc de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta al 2-lea mijloc de casare, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 10 Septembrie 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

I. G. Vasile, recurs corecțional

Recurs în casație. — Condamnat la închisoare. — Dacă se poate prezenta liber în casație, atunci când instanța de fond a admis cererea ce i s'a făcut fără cauțiune. — (Art. 422 pr. penală).

De și, după dispozițiile art. 422 pr. penală, cei condamnați la închisoare nu vor fi admiși a face recurs de cât atunci când vor fi închiși sau liberați pe cauțiune, însă, posterior acestei dispozițiuni, prin legea asupra libertății individuale din 15 Martie 1902 (art. 117 pr. penală), se prevede că liberarea provizorie poate fi cerută în ori-ce materie și în ori-ce stare a procesului, chiar fără cauțiune.

Ast-fel, față cu această din urmă dispozițiune, condamnatul la închisoare se poate prezenta liber în casație dacă instanța de fond, apre-

ciind o asemenea cerere ce i s'a făcut, a incuviințat-o.

Deciziunea No. 1898/907. — Respins recursul făcut de I. G. Vasile contra deciziunii Curței de apel din Galați s. I cu No. 591/907.

Curtea,

In absența recurentului;

Ascultând pe d. Procuror St. Stătescu asupra incidentului de inadmisibilitatea recursului;

Deliberând,

Asupra cesiunii ridicată de d. Procuror General, că recursul este inadmisibil, de oare-ce recurentul condamnat la închisoare nu s'a conformat dispozițiilor art. 422 din procedura penală de a fi închis sau liberat pe cauțiune;

Considerând că de și după dispozițiile acestui articol cei condamnați la închisoare nu vor fi admiși a face recurs de cât atunci când vor fi închiși, sau liberați pe cauțiune, însă posterior acestei dispozițiuni, prin legea libertății individuale din 15 Martie 1902 (art. 117 pr. penală) se prevede că liberarea provisorie poate fi cerută în orî-ce materie și în orî-ce stare a procesului, chiar fără cauțiune;

Că față de această din urmă dispozițiune, condamnatul la închisoare se poate prezenta liber în casațiune dacă instanța de fond, apreciind o asemenea cerere ce i s'a făcut, a incuviințat-o;

Că în speță, prin încheierea Curței de apel din Galați s. I cu No. 1584/907 recurentul fiind lăsat în libertate fără cauțiune, până la judecarea recursului, recursul său este admisibil și incidentul ridicat de d. Procuror General este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge incidentul, etc. In fond: Curtea, respinge recursul, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 30 Octombrie 1907

Președenția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

Max Goldbentel cu M. I. Cremenitzer

Sentința No. 304

Tablou de repartitie.—Necontestarea lui în termen de 8 zile de la comunicare. — Rămânerea lui definitivă și opozabil tuturor creditorilor.—Poprire.—Dreptul creditorului de a face poprire în mod valabil pe aceeași valoare, pe cât timp, hotărârile date asupra poprirelor anterioare, nu sunt remase definitive.—Poprire de sumă mai mică de 1500 lei.—Competința tribunalului a o ordona și valida, întru cât părțile nu au obiectat nimic la judecarea validărei.

Poprire făcută numai în mânele Casei de depuneri, fără a fi făcută și în mânele greșierului tribunalului.—Validitatea ei.—(Art. 450, 451, 452, 462 Pr. civ.).

1. Conform art. 450, 451 și 452 Pr. civilă debitorul urmărit și creditorii înscrși sunt decăzuți, prin expirarea termenului de opt zile de la comunicarea tabloului de repartitie, de a mai ataca acel tablou, care rămâne ast-fel definitiv și opozabil și celor-l'alți creditori cari nu au intervenit și nu li s'au comunicat, întru cât acești din urmă, nu poate avea mai multe drepturi de cât debitorul lor, sau creditorii diligenți.

2. După art. 462 Pr. civ., orî-ce creditor al debitorului urmărit, poate să facă poprire în mod valabil, pe aceeași valoare deținută de terțiul po-

prit pe cât timp hotărârea de validare dată asupra poprirelor anterioare nu este remasă definitivă.

2. De și este adevărat că după legea judecătorilor de ocoale, pricinele cari au o valoare mai mică de 1500 lei se judecă de acele judecători, însă, întru cât această dispoziție a legii este stabilită numai în interesul părților, o asemenea nulitate nu poate fi ridicată de cât de partea în profitul căreia s'a stabilit, și numai ea este în drept a se prevala de dânsa. Ast-fel, dacă cu ocazia judecăței de către tribunal a unei validări de poprire pentru o sumă mai mică de 1500 lei, nici debitorul, nici terțiul nu s'a prevalat de excepțiunea de necompetință a tribunalului, judecata asupra poprirei rămâne legală și nu se mai poate discuta validitatea ei.

4. O poprire, ca să fie valabilă, trebuie a fi făcută în mânele persoanei care este debitorul debitorului urmărit.

Ast-fel, greșierul tribunalului nedeținând de cât dovada necesară tribunalului cum că o sumă de bani este depusă la Casa de depunere, Casa de depuneri este deținătorul efectiv al sumei și care de fapt e în putință a efectua plata, și deci o poprire făcută în mânele Casei de depuneri, este regulată.

Tribunalul,

Asupra contestațiunii d-lui Max Goldbentel, făcută prin petițiunea înregis. la No. 21968/907, cum și asupra cererei de intervenție a firmei comerciale «Clayton și Schuttleworth», făcută în instanță prin petiția înregis. la No. 32987/907, în contra tabloului de repartitie a sumei de lei două mii opt sute șase zeci, consemnată în recipisa cu No. 38069/906 a Casei de depuneri, averea defunctului P. Atanasiu, întocmit în ziua de 21 Martie 1907 de d-l jude-comisar V. N. Ioanide;

Având în vedere că din debaterile urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise depuse de părți se constată: Că defunctul P. Atanasiu lasă după moartea sa mai multă avere și mai multe datorii, între altele, aceia a Băncii Agricole. Banca Agricolă, având afectată această avere în gaj, pentru despăgubirea sa, o scoate în vânzare și din prețul rezultat se acoperă creanța sa, iar restul de două mii opt sute șase zeci lei se consemnează la Casa de depuneri. Asupra acestei sume se face poprire: 1) Poprirea d-lui Max Goldbentel pentru suma de două mii două sute lei, validată prin sentința acestui tribunal cu No. 422/906 rămasă definitivă; 2) Poprirea d-lui M. I. Cremenitzer pentru suma de una mie șase sute lei, cu procente legale, plus una sută lei cheltueli de judecată, validată prin sentința Tribunalului secția de Notariat la No. 2633/907; 3) Poprirea d-lui Andrei Ignat pentru suma de una mie patru sute patru zeci lei cu procente legale și cheltueli, efectuată la 22 Decembrie 1906 înainte de a rămâne definitivă poprirea creditorului Max Goldbentel și validată prin sentința Tribunalului Ilfov secția Comercială cu No. 184/907; Pe suma de două mii opt sute șase zeci lei, fiind dar mai mulți creditori, se delegea ca jude-comisar d. N. Ioanide cu efectuarea tabloului de repartitie, care'l și întocmește în ziua de 21 Martie 1907 în modul următor:

1) Max Goldbentel patru zeci și șapte lei nouă zeci și cinci bani cheltueli cu tabloul;

2) I. Ștefănescu, Ath. Florescu și L. Iliescu, custozi, onorar două sute lei;

3) Max Geldbentel, sentința acestui Tribunal cu No. 422/906, înscris cu suma de două mii două sute cincizeci lei și alocat suma de una mie patru zeci și două lei, patru zeci și cinci bani;

4) M. I. Cremitzer, sentința Tribunalului Comercial jud. Putna, înscris cu suma de una mie șapte sute șase zeci și patru lei și alocat suma de opt sute șase spre zece lei și trei zeci și cinci bani;

5) A. I. Ignat sentința Tribunalului Ilfov secția Comercială No. 184/903 și cartea de judacată, ocol. Focșani No. 1884/907, înscris cu suma de una mie șase sute două zeci și șapte lei și șase zeci bani și alocat cu suma de șapte sute cincizeci și trei lei și trei zeci și opt bani; Cu ocazia repartiiții acestei sume, în afară de acestea, nici un alt creditor nu a mai cerut a fi înscris în tablou. Contra acestui Tablou, ast-fel întocmit, se ridică contestație de creditorele Max Geldbentel, și la judecata acestei contestații, în instanță, se face și cerere de intervenție de firma comercială «Clayton & Schuttlevorlh». Această contestație și această cerere de intervenție fac obiectul procesului de față. Acestea sunt faptele;

Având în vedere și concluziunile d-lui loc-țiitor de Procuror;

In ce privește cererea de intervenție :

Având în vedere că firma Comercială «Clayton & Schuttlevorlh», prin d-l avocat Const. Hagi Tudorachi, prin această cerere de intervenție, cere a fi înscrisă, pe baza sentinței cu No. 347/907 a Trib. Ilfov secția Comercială, conformată prin decizia Curții de apel s. I București No. 32/907 în tabloul de repartiiție cu suma de lei șase mii șapte sute nouă zeci și opt și a se înlătura din zisul tablou, creditorii: Max Geldbentel, M. I. Cremitzer și Andrei Ignat fiind fără drept trecut;

Având în vedere că creditorii Max Geldbentel, M. I. Cremitzer și Andrei Ignat, prin d-nii avocați M. Sipsomo, Gh. Elefteriu și Al. Ionescu, se opun la admiterea acestei cereri de intervenție și susțin că: dispozițiunile art. 450, 451 și 452 Pr. civ., prescriind termene în care creditorii ne urmăriitori ai debitorului sunt în drept a face opunere la distribuțiunea prețului vânzării, această intervenție urma a se face în acest termen fatal și întru cât nu a făcut-o de cât astăzi, după expirarea acestui termen, ea fiind tardivă făcută, cer a fi respinsă ca inadmisibilă;

Având în vedere că firma comercială «Clayton & Schuttlevorlh» susține că dispozițiunile art. 451 și 452 Pr. civ. prevăd cazul creditorilor înscrisi în tabloul de repartiiție, că dânsa nefiind trecută nu i s'a putut comunica tabloul, ast-fel, fiind în termen de a'l ataca, definitivitatea tabloului de repartiiție neputându-se opune, este în drept să ceară înscrierea creanței sale până la distribuțiunea prețului, că, așa fiind, cere respingerea finelui de neprimire și a se declara admisibilă această cerere de intervenție;

Având în vedere că dispozițiunile art. 450, 451 și 452 Pr. civ. prevăd calea ce a' de urmat creditorii debitorului urmărit pentru a lua parte la distribuțiunea prețului vânzării și termenul în care creditorii nemulțumiți sunt în drept a face opunere la Tribunal contra distribuțiunii prețului.—Ast-fel: prin art. 450 Pr. civ. se dispune că din sumele eșite din vânzare, după ce se vor scădea cheltuelile de urmărire, restul se va da creditorului urmărit; dacă însă și alții a' intervenit și titlul lor este recunoscut, prețul se va distribui între creditorul ce a urmărit și creditorii opoziți; b) prin articolul 452 se determină, în caz că este contestație din partea datornicului său din partea unuia din creditorii, că sumele adunate se vor depune la Tribunal care potrivit titlurilor înfățișate, va face tabloul de distribuție; c) prin art. 452 Pr. civ. se prescrie că acest tablou se va comunica datornicului urmărit și creditorilor intervenienți și dacă în 8 zile de la primirea acestei comunicări nu s'a făcut nici o opunere,

Tribunalul, va distribui prețul etc.—Că dacă acestea sunt cerințele legii, este cert că debitorul urmărit și creditorii înscrisi, prin expirarea termenului de 8 zile de la comunicare, sunt deplin drept decăzuți de a mai ataca tabloul de repartiiție, el rămâne definitiv, fără vre-o altă încheere a autorității judecătorești, și este lesne de înțeles că definitivitatea sa, prin ne atacarea lui în termen, este opozabilă și celor-lalți creditori cari nu a' intervenit și nu li s'a' comunicat, întru cât ei nu pot avea mai multe drepturi de cât debitorul lor sau creditorii diligenți; (Vezi procedura civilă E. Glasson, t. II, pag. 487);

Având în vedere că aceste dispoziții ale legii trebuiesc ast-fel interpretate mai rezultă și din întreaga economie a procedurii relativ la urmărirea averii mobiliare, căci legiuitorul, pentru a întări creditul public, a organizat în această materie o procedură expeditivă, cu termene scurte, și cu o singură publicație.—Prin urmare, dacă nu s'a permis debitorului și creditorilor urmăritori și celor ce s'a' arătat înaintea vânzării, să contesteze tabloul de distribuție prețului de cât în termen de 8 zile de la comunicarea lui, desigur că nu este de presupus că legiuitorul să fi voit a trata, în mod mai favorabil, pe creditorii nepăsători, încuviințându-le dreptul să contesteze acel tablou, până la distribuția efectivă a prețului.—A le încuviința un asemenea drept, nu numai că nu ar fi conform spiritului legii, dar ar deschide calea de a paraliza efectele urmăririi, căci debitorul nu ar avea de cât să contracteze noi datorii și noi săi creditori prin dreptul de contestație să țină în continuu în prefacere tabloul de distribuție.—(Vezi E. Garçonnet, t. V, pag. 549 § 1927);

Că dar, așa fiind, această intervenție, făcută mult expirării termenului de 8 zile, este tardivă și urmează a fi respinsă ca inadmisibilă;

Pentru aceste motive, ascultând și concluziunile d-lui loc-țiitor de Procuror d-l avocat S. Rosenthal respinge această intervenție ca inadmisibilă;

In ce privește contestația d-lui M. Gheldbentel privitoare la cererea de a i se aloca întreaga sumă :

Având în vedere că d-l Max Gheldbentel cere, în baza actului de gaj, autentificat de Trib. Putna s. I cu No. 2311/906 și a sentinței Trib. Ilfov s. de Notariat cu No. 422/906, a fi înscris cu suma de cinci mii cincizeci și trei zeci și șase lei în tabloul de repartiiție și susține a i se aloca, cu exclusiunea celor-alți creditori, întreaga sumă de repartizat, întru cât prin efectul popririi sale, rămasă definitivă înaintea celor-alte popririi a celor-alți creditori, s'a operat un transfer judiciar a sumei poprite în folosul său;

Având în vedere că creditorii: M. I. Cremitzer și Andrei Ignat se opun la această cerere și susțin că transferul judiciar prevăzut în dispos. art. 462 nu se face în favoarea unui creditor popritor de cât, dacă până în momentul când hotărârea de validare a rămas definitivă, nu s'a' făcut alte popririi; că întru cât, în speță, aceste popririi sunt înființate la 21 și 22 Dec. 906 și 13 Ian. 1907, anterior de a rămâne definitivă sentința sa de validare a popririi, această cerere este nefondată și cată a fi înlăturată;

Având în vedere că după dispos. art. 462 Pr. civ. orice creditor al datornicului urmărit va putea interveni la judecata de poprire prin o simplă cerere, până ce nu s'a dat o sentință de validare.—Că din acest text de lege rezultă că orice creditor al debitorului urmărit poate să facă poprire în mod valabil pe aceiași valoare deținută de terțiu poprit, pe cât timp hotărârea de validare, dată asupra popririlor anterioare, nu este rămasă definitivă și numai după ce s'a validat poprirea și hotărârea de validare a rămas definitivă, nu se mai poate efectua și valida o altă poprire, prin urmare numai în acest caz, efectul popririi este de a opera un transfer judiciar asupra sumei poprite în folosul creditorului popritor;

Având în vedere că a admite că, atunci când sunt

înființate mai multe popririi asupra aceleiași sume, unul din acești creditorii răușește a valida poprirea sa definitiv înaintea celor-alți creditorii poprirorii ale căror popririi sunt încă pendinte nerezolvate, s'ar opera un transfert judiciar a sumei popprite în folosul său cu excludiunea celor-alți creditorii, ar fi a nu atribui unei efect procesului verbal de poprire, dresat de portărelul însărcinat a înființa poprirea ordonată, când știut este că lovesce de indisponibilitate creanța popprită, atât în mâna creditorului care nu mai poate face plata debitorului său cât și în mâinile debitorului care nu mai este în drept a dispune de dânsa. — Ori, dacă efectul procesului verbal de poprire este de a împedea din momentul dresării lui, ca creditorul și debitorul prin convențiune să nu mai poată dispune de suma popprită, este ușor de înțeles că o asemenea înstreinare nu poate avea loc nici prin efectul hotărârilor judecătorești, care nu sunt alt-ceva de cât o presumată transacție a părților prin care convin tacit ca litigiul dintre dânsese să fie rezolvat și să supun decisiunii autorităților judecătorești ;

Că dar, așa fiind, întru cât poprirea creditorului Max Geldbentel s'a validat definitiv când popririle creditorilor M. I. Cremnitzer și Andrei Ignat erau încă înființate, ea neoperând transferul judiciar a sumei popprite în folosul său exclusiv, cererea sa de a i se aloca întreaga sumă de distribuit, fiind nefondată, urmează a fi respinsă ;

In ce privește contestația creditorului Max Geldbentel privitoare la poprirea creditorului Andrei Ignat :

Având în vedere că creditorul Max Geldbentel cere de a se șterge din tabloul de repartiiie creditoarele Andrei Ignat, întru cât poprirea pe temeiul căreia este înscrisă creanța sa, este nulă, fiind rău ordonată și validată de Tribunalul Comercial Ilfov, de oare-ce nu avea competența a judeca această afacere, suma popprită fiind mai mică de una mie cinci sute lei; că chiar dacă s'ar presupune că Tribunalul Ilfov S. Comercială ar fi competent să judece o asemenea poprire, această poprire este încă nulă, fiind încuviințată și validată în mâniile unui alt grefier de cât acela care în realitate deține suma, așa că, fie pentru un motiv său cel-alt, urmează a i se admite contestația ;

Având în vedere că creditorul Andrei Ignat se opune la această cerere și suține, în ce privește incompetența Trib. Ilfov secția comercială, că această excepțiune «rationae materiae» autoritățile judecătorești nu sunt în drept să le ridice din oficiu și din moment ce cu ocazia validării popririi de Tribunalul Comercial dânsii nu au făcut cerere de intervențiune ca să ridice această excepțiune de incompetență, judecata acestei popririi este regulat făcută și astă-zii nu se mai poate discuta validitatea ei ; iar în ce privește obiecțiunea că poprirea a fost rău înființată în mâinile unui grefier ce nu deține recipisele, că codul de procedură în toate dispozițiile sale nu prevede ca poprirea să se facă și în persoana grefierului deținătorul recipise, ci numai în persoana deținătorului fondului, or fondul acestei recipise este deținut de Casa de Depuneri în mâinile căreia s'a efectuat poprirea, că, așa fiind, această poprire fiind regulat efectuată, cere respingerea contestației ;

Având în vedere că Tribunalele au plenitudinea jurisdicțiunii, ele sunt competente a judeca toate afacerile, afară de acelea ce prin legi speciale li s'au ridicat ;

Că deși este adevărat că după legea judecătorilor de ocoale, pricinele cari au o valoare mai mică de una mie cinci sute lei aceste autorități sunt în drept a le judeca, totuși întru cât această dispoziție a legii este stabilită numai în interesul părților, asemenea dispoziție fiind de interes privat, chiar dacă valoarea ei ar atrage nulitatea judecăței, această nulitate nu poate fi ridicată de cât de partea în profitul căreia s'a stabilit și numai ea este în drept de a se prevala de dânsa. — Că din moment ce cu ocazia judecăței validării popririi de Tribunalul de Comerț, nici debitorul, nici

terțiul poprit nu s'a prevalat de această excepțiune de incompetență, judecata dată asupra acestei popririi rămâne legalmente ordonată și astă-zii nu se mai poate discuta validitatea ei ;

Că dar, așa fiind, acest motiv de nulitatea popririi fiind nefondat, cată a fi înlăturat ;

Având în vedere că este adevărat că, în principiu, poprirea este nulă dacă este făcută în mâinile unei persoane ce nu este datoare și că, prin urmare, ca poprirea să fie valabilă trebuie să fie făcută în mâinile persoanei care este debitorul debitorului urmărit ;

Având în vedere că, dacă acesta este principiul popririi, și de alt-fel aceasta nu s'a contestat, rămâne a vedea în fapt care este depositoryul, debitorul, Casa de Depunere, sau Grefierul Tribunalului ;

Având în vedere că Grefierul Tribunalului nu dătoarește nimic, el deține numai dovada necesară Tribunalului ; că banii sunt depuși la Casa de Depunere atât și nimic mai mult ; că Casa de Depuneri este adevăratul debitor, este acela care deține efectiv suma și care de fapt este în puțință să efectueze plata ; Că dacă mai înainte asupra acestui lucru s'ar fi putut obiecta, astă-zii, după modificarea legii organice a Casei de Depuneri care o îndreptățește a face plăți independent de recipise, discuțiunii în această privință nu mai poate avea loc ;

Că dar, așa fiind, întru cât această poprire, fiind efectuată în mâinile Casei de Depuneri, ea este regulat făcută, ast-fel și acest motiv, fiind nefondat, cată a fi respins ;

Având în vedere că odată ce este constant că toți acești creditorii sunt în drept a lua parte la distribuțiunea acestei sume și nici una din creanțele lor nu au un drept de preferință asupra celor alte creanțe, ei urmează a fi înscrisi cu toții în tabloul de repartiiie, în proporție cu creanța fie-căruia ;

Că dar, așa fiind drepturile creditorilor și calculându-se, tabloul de repartiiie cată a fi reformat și înscrisii creditorii ast-fel :

1) Max Geldbentel în baza actului de gaj, autent. de Trib. Putna la No. 2311/906 investit cu formula executorie și sent. acestui Trib. cu No. 422/906 înscris cu suma de lei cinci mii cinci sute trei zeci și șase și alocat suma de lei 1619 lei și 90 bani ;

2) M. I. Cremnitzer în baza sentinței comerciale a Trib. Putna cu No. 25/906 înscris cu suma de lei 1764 și alocat suma de 516 lei bani 17 ;

3) Andrei Ignat în baza sentinței Trib. Comercial Ilfov cu No. 184/907 și cartea de judecată a judec. ocol. Focșani No. 1884/906 înscris cu suma de lei 1627 lei și 60 bani și alocat suma de 476 lei și 11 bani ;

Având în vedere că în ce privește pe creditorii privilegiați, ei nefiind contestați, tabloul urmează a se menține față de dânsii așa cum a fost format ;

Având în vedere și concluziile d-lui locțiitor de Procuror ;

Având în vedere și cererea contestatorului Max Geldbentel de a i se acorda cheltuieli de judecată, pe care justificând-o, Tribunalul urmează a o admite și apreciind, fixează quantumul lor la suma de lei cinci zeci de fie-care creditorii, M. I. Cremnitzer și A. Ignat ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, Tribunalul, admite în parte etc.

(ss) P. Hagiopol, G. A. Robescu ;

Grefier (s) N. Petrescu

Rugăm stărnitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor, I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă investite cu ștampila Curierului Judiciar.